

Vida

Un relat de: [paskual](#)

Si la pregunta és si em va violar, la resposta es no, no em va violar.

Si jo volia que follàrem, poc importa. L'havia acabat de conèixer, era guapo, i alemany i vam follar. Vam follar a la platja. Ara pense que tal volta si ho haguéssim fet als servicis d'aquella discoteca on ens vam començar a magrejar, potser ara no estaria embarassada. Vaig llegir, que si folles dret, és més complicat que l'esperma s'aplegue a l'òvul. Anava borratxa, molt borratxa.

Em diuen Carol i tinc 16 anys, en faré disset al novembre. He acabat primer de batxillerat amb una mitjana de 9,2, toque el piano, jugue a handbol a l'equip del poble, tinc nòvio, David, i l'estime. I ara estic embarassada.

Els meus pares s'estimen raonablement, com es pot estimar després de 20 anys casats. Tinc dos germans, un metge, i l'altre estudiant de ciències exactes. Bé, vull aplegar a que no forme part d'una família desestructurada, ni sóc una inconscient. No em queixe de l'educació que he rebut, fins ara sempre havia diferenciat allò que estava bé, d'allò que no ho estava tant.

Havia begut altres voltes, no era el primer pet que agafava, però mai s'havien mesclat els efectes de l'alcohol, la ràbia que tenia per les últimes fotos que David havia penjat al tuenti, i aquell xic alemany tan fort i tan ros. I aquella no vaig ser jo.

Clar que em penedisc. Em penedisc per David. Quan em va dir que anàvem a estar tot l'estiu separats perquè anava a fer un curs d'anglès de dos mesos en Dublín, m'ho vaig prendre bé.

Però clar, no pensava que ell anava a estar tan bé. Rodejat de gent de tots els països, rodejat de xiques de tots els països.

Li ho diré, ell aplega demà i li ho diré. Li ho de contar, i si em deixa puix jo m'ho hauré buscat. Jo sé que l'estime. Ho passem bé junts, em fa riure, està bò, em fa sentir bé quan estic amb ell.

Clar, som tan joves. Passaran mil coses d'ací a que hàgem de decidir un futur en comú, i segurament no serà l'home de la meua vida. Coneixeré a altres, experimentaré ací i allà, no sé, això pensava jo.

Si jo m'haguera quedat embarassada de David, seria diferent. Seria un fill fruit de l'amor, i no fruit d'una borratxera. Seria ben diferent, prendríem una decissió, això ja em faria dubtar.

I la pregunta és, què fer ara? Vull ser metgessa. Sempre he tingut la vocació, i pense esforçar-me este curs que comença per a tindre prou nota per fer medicina. Estic molt orgullosa del meu germà Sergi, cirugià, i vull seguir el seu exemple. No puc tindre eixe xiquet.

Sé que he comès un error, però no crec que siga just pagar tota la vida, per un error, per uns minuts.

Tinc mil projectes, mil il·lusions, que no es podran fer realitat amb un xiquet. Sé que ma mare s'oferia per a cuidar-lo, però quan tinga un fill vull ser-ne la plena responsable. Vull encarregar-me de tot, i vull que tinga un pare a qui puga conèixer, i a qui puga estimar. No vull dir-li, que sols sé de son pare que era alemany.

Sé que puc donar-lo en adopció, però no puc passar per un embaràs. Seria massa dur per a mi. A l'institut seria el centre d'atenció, i després vindria el part. I després de veure'l eixir de mi, després d'escoltar-lo plorar, ja no em podria separar d'ell.

Vaig a avortar. No em sentiré com una assassina per fer-ho. Ningú em farà sentir així. Vaig a fer el millor per a mi, per a tots. No mataré cap vida, ho faré com abans millor. Faré feliços a tots, als meus pares, als meus futurs fills, que tindran més oportunitats, i a mi mateixa que podré complir tots els meus somnis, i si això és ser egoista, doncs potser ho sóc.

Avortar no és fàcil, és trist, s'ha de ser valenta, que ningú ho crega que ho faig per gust. Però és que no tinc altra opció, no en veig cap altra. I no, no sóc una assassina.